

Δίγλωσσα βρέφη (Χρήστος Γιανναράς)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Ιουλίου 6, 2020

«Φωνές βοώντων εν τη ερήμω»: Αν και χαμένη πια η λειτουργία της δοτικής («εν τη ερήμω»), χαμένη και η εκφραστική δυναμική της μετοχής («βοώντων»), η φράση επιμένει να κραυγάζει μια αλήθεια ζωντανή, έστω και θαμμένη στην αδιαφορία. Ξεμυτίζουν ακόμα φωνές με σθεναρή την επίγνωση της ματαιοπονίας, προορισμένες για τη δημοσιότητα, ενώ προβλέπουν («και πολλοί προβλέπουν») ότι η δημοσιότητα θα αποδειχθεί έρημος, όπου τίποτα δεν ηχεί για να απηχείται.

Πόσοι από τους αναγνώστες τής εδώ επιφυλλίδας θα εκτιμήσουν τυχόν διαμαρτυρίες ή την **οργή και την αγανάκτηση για την υπουργική απόφαση «να αρχίζει από το νηπιαγωγείο η διδασκαλία της αγγλικής γλώσσας στην Ελλάδα»**; Στην έρημο της α-νοησίας που καταπίνει προοδευτικά και αδυσώπητα την πολιτική, ο υπουργικός φετφάς γυαλίζει (και αυτό επιδίωκε), ωσάν πρωτοβουλία «προοδευτική», «εκσυγχρονιστική», μέγιστης «χρησιμότητας». Μην ξεχνάμε ότι μόνιμος καϋμός της Δεξιάς είναι να μη φανεί ποτέ ότι υστερεί σε επιδόσεις «προοδευτικής» αρλούμπας ανταγωνιζόμενη τον μηδενισμό τής τάχα και Αριστεράς.

Αγγλικά από το νηπιαγωγείο, σημαίνει, για τους «θεωρητικούς» της καταναλωτικής μονομανίας, την **υποταγή ακόμα και του ψυχισμού των νηπίων στη χρησιμοθηρική μονομανία**. «Να έχει εφόδιο το παιδί δύο γλώσσες» - εφόδιο, όπλο, χρηστικό εργαλείο, κλειδί πρόσβασης στον πλανητικά **αποθεωμένο πρωτογονισμό της ωφελιμοθηρίας**. Να είμαστε σίγουροι ότι θα σταδιοδρομήσει θριαμβικά το παιδί σαν γενίτσαρος του μηχανοργανωμένου διεθνισμού της αγγλοφωνίας.

Δεκαετίες τώρα, έχουν την ευθύνη της παιδείας (δηλαδή την τρομακτική σε συνέπειες δυνατότητα να καθορίζουν την «καλλιέργεια», την ποιότητα στη ζωή μας) άνθρωποι που αποδείχτηκαν ή αποδείχνονται ανίκανοι να υποψιαστούν τι σημαίνει «μητρική γλώσσα», ποια η διαφορά της μητρικής από κάθε άλλη, διδαγμένη, με γραμματικές και συντακτικό, γλώσσα. Που να πάρει η ευχή, δεν μπορούν να τα ξέρουν όλα οι δικηγόροι ή να αρκούν οποιαδήποτε διδακτορικά για να καθορίζει κάποιος την παιδεία ενός λαού (την «ψυχή» του), χωρίς να έχει ποτέ ξεφυλλίσει, έστω, τα στοιχειώδη της ανθρωπολογικής σπουδής.

Γράφει ο κάθε άλλο παρά αναχρονιστικός Ζακ Λακάν: «Η κυριαρχία του καρτεσιανού cogito στη νεωτερικότητα φτάνει στο σημείο να περιορίζει την υποκειμενικότητα σε μια εξουσιαστική δυνατότητα ανυπαρκτοποίησης

(neantisation)». Τι θα πει αυτό; «Το υποκείμενο αντλεί τη βεβαιότητα ότι υπάρχει από τη νόηση (cogito), εξουσιάζει την ύπαρξή του με τη νοητική εκδοχή της, η νόηση μηδενίζει την υπαρκτική πραγματικότητα. Μετασχηματίζεται το υποκείμενο σε μονάδα μιας αυτοσυνειδησίας που τη διαμορφώνουν εξωτερικοί παράγοντες: ο νομικισμός, τα ατομικά δικαιώματα, η τεχνητά διεγερμένη καταναλωτική προτεραιότητα».

Η ισχυρότερη αντίσταση σε αυτή την «ανυπαρκτοποίηση» είναι η μητρική γλώσσα. Η μητρική γλώσσα γεννιέται και λειτουργεί συνδέοντας φωνητικά σημαίνοντα με εμπειρικά (όχι απλώς νοητικά) σημασιόμενα, γεννιέται από τις σχέσεις και παραπέμπει σε σχέσεις, σηματοδοτεί εμπειρίες, όχι «γυμνές έννοιες». Πολλαπλά σημαίνοντα για το ίδιο σημασιόμενο πλουτίζουν προοδευτικά την εκφραστική ικανότητα του παιδιού, αλλά δεν αναιρούν την πρωταρχική, εμπειρική-βιωματική γνώση που του εξασφαλίζει η μητρική γλώσσα.

Το νηπιαγωγείο είναι ο πρώτος χώρος όπου η μητρική γλώσσα «κοινωνείται», διευρύνεται η σημαντική λειτουργία των λέξεων, συνδέεται και με καινούργιες εμπειρίες. Διπλός σημαντικός κώδικας (μια δεύτερη γλώσσα, παράλληλη με τη μητρική), αν επιβληθεί διατεταγμένα, μεταθέτει αναπόφευκτα τη γνώση από την εμπειρία της σχέσης σε μόνη την ατομική (χρηστική) κατανόηση. Από το νηπιαγωγείο τα παιδιά να ταυτίζουν τη γνώση με τη συμβατικά σημασιόμενη κατανόηση, αποκομμένη από την εμπειρία της σχέσης - το σχολείο να ετοιμάζει μεθοδικά ανέραστους ανθρώπους, «κνίτες» που υπηρετούν ιδεολογήματα.

Το φαιδρότερο από όλα: Δεκαετίες τώρα, η αγγλική γλώσσα διδάσκεται στα ελληνικά σχολεία, από την πρώτη του Δημοτικού ως και την τρίτη Λυκείου - δώδεκα χρόνια. Με ποιο αποτέλεσμα; Όλοι ξέρουμε και ζούμε το σχεδόν μηδενικό αποτέλεσμα - σκέτη ντροπή. Επαρκή αγγλικά μαθαίνουν τα παιδιά μόνο σε ελάχιστα «ιδιωτικά» σχολεία προσιτά σε κροίσους. Όταν το σχολείο δεν κατορθώνει να εκπαιδεύσει τα παιδιά στη χρήση (απαραίτητη) μιας διεθνούς γλώσσας, τι νόημα μπορεί να έχει η **εξαγγελία επέκτασης της αποτυχίας και στο Νηπιαγωγείο; Δεν είναι χυδαία η πρόκληση για τη νοημοσύνη του πολίτη;**

Με άτεγκτη νομοτέλεια, το ελλαδικό μας κρατίδιο οδηγείται ταχύτατα στην κατάποσή του από τον σφριγηλό μεγαλοϊδεατισμό των Τούρκων. Ας όψονται οι «προοδευτικές» δυνάμεις του μεταπρατικού μας Ελλαδέξ - ούτε αφορισμοί ούτε θρήνοι έχουν πια νόημα. Ημασταν οι προνομιούχοι του χρόνου και οι καταδικασμένοι του χώρου, **αποδειχθήκαμε ανίκανοι να αντέξουμε την ευγένεια της καταγωγής και της γλώσσας μας.**

Αγγλικά από το Νηπιαγωγείο λοιπόν, τώρα πια όλα επιτρέπονται, αφού τίποτα δεν

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

έχει νόημα.

(Πηγή: kathimerini.gr)